

- Jedinečný a neocenitelný průvodce
- tarotem pro začátečníky i pokročilé

SOUČÁSTÍ
KNIHY JE
22 VYTRHÁVACÍCH
KARET VELKÉ
ARKÁNY OSHO
ZEN TAROTU

OSHO ZEN TAROT

HRA ŽIVOTA

OSHO

OSHO

OSHO ZEN TAROT

Hra života

Osho Zen Tarot

Osho

Z anglického originálu TAROT IN THE SPIRIT OF ZEN, by Osho;

Osho International Foundation přeložila Jana Šritrová

Odpovědná redaktorka Vlasta Polednová

Grafická úprava a sazba Art D, www.art-d.com

Elektronické formáty připravil KOSMAS, www.kosmas.cz

Vydalo nakladatelství Synergie Publishing SE

www.synergiepublishing.com

Vydání první

Copyright © 2003 OSHO International Foundation, Switzerland.

www.osho.com/copyrights, 2014 Synergie Publishing. All rights reserved.

Copyright of images and card design © 1994 Osho International Foundation, Switzerland.

Translation Copyright © 2014 Synergie Publishing SE

Materiál v této knize byl vybrán z nejrůznějších Oshových promluv. Oshovy projevy vyšly v plném znění v knižní podobě i jako audionahrávky a jsou k dispozici online v knihovně na www.osho.com.

Používání veškerých Oshových fotografií a kreseb, stejně jako uměleckých děl, která jsou majetkem OIF nebo na něž se vztahují autorská práva OIF, je podmíněno výslovným souhlasem Osho International Foundation.

OSHO and OSHO Zen Tarot are registered trademarks or trademarks of Osho International Foundation, www.osho.com/trademarks

ISBN 978-80-7370-299-1 (váz.)

ISBN 978-80-7370-355-4 (e-kniha)

OBSAH

Předmluva	9
Epigraf	11
Úvod: Předpovídání budoucnosti	13

VELKÁ ARKÁNA..... 17

0.	Blázen	17
I.	Existence	20
II.	Vnitřní hlas	22
III.	Tvořivost	24
IV.	Rebel	25
V.	Nic	26
VI.	Milenci	28
VII.	Uvědomění	31
VIII.	Odvaha	33
IX.	Samota	35
X.	Změna	37
XI.	Průlom	40
XII.	Nové vidění	42
XIII.	Transformace	43
XIV.	Integrace	46
XV.	Podmiňování	47
XVI.	Úder blesku	51

XVII.	Ticho	52
XVIII.	Minulé životy	54
XIX.	Nevinnost	56
XX.	Procitnutí	59
XXI.	Dokončení	62
Mistr		65

BARVA OHNĚ (HOLE) 67

Král ohně: Tvořitel	71
Královna ohně: Sdílení	73
Rytíř ohně: Intenzita	74
Páže ohně: Hravost	77
Eso ohně: Zdroj	78
2 ohně: Možnosti	80
3 ohně: Prožívání	82
4 ohně: Účast	84
5 ohně: Totálnost	85
6 ohně: Úspěch	86
7 ohně: Stres	89
8 ohně: Cesta	91
9 ohně: Vyčerpání	92
10 ohně: Potlačení	95

BARVA VODY (POHÁRY)99

Král vody: Uzdravování	104
Královna vody: Přijímání	105
Rytíř vody: Důvěra	106
Páže vody: Pochopení	107
Eso vody: Plynout s proudem	109
2 vody: Přátelství	111

3 vody: Oslava	113
4 vody: Do nitra	116
5 vody: Lpění na minulosti	118
6 vody: Sen	120
7 vody: Projekce	123
8 vody: Odpoutání	126
9 vody: Lenost	128
10 vody: Harmonie	129

BARVA MRAKŮ (MEČE) 133

Král mraků: Sebeovládání	137
Královna mraků: Morálka	138
Rytíř mraků: Bojování	141
Páže mraků: Mysl	143
Eso mraků: Vědomí	145
2 mraků: Schizofrenie	147
3 mraků: Izolace	149
4 mraků: Odkládání	151
5 mraků: Srovnávání	152
6 mraků: Břemeno	156
7 mraků: Politika	158
8 mraků: Vina	161
9 mraků: Smutek	163
10 mraků: Znovuzrození	165

BARVA DUHY (DISKY, PENTAKLY) 169

Král duhy: Hojnost	173
Královna duhy: Rozkvět	174
Rytíř duhy: Zpomalení	176
Páže duhy: Dobrodružství	178

Eso duhy: Dospělost	179
2 duhy: Tady a teď	180
3 duhy: Vedení	183
4 duhy: Lakomec	185
5 duhy: Outsider	187
6 duhy: Kompromis	189
7 duhy: Trpělivost	192
8 duhy: Každodennost	194
9 duhy: Zralost	196
10 duhy: My jsme svět	198
Převodové tabulky	202
O autorovi	207
Oshovo Mezinárodní meditační centrum	209

PŘEDMLUVA

První vydání převratného díla Osho Zen Tarot bylo vydáno v roce 1995 nakladatelstvím St. Martin's Press. Postupem času se z této mimořádně krásné a přístupné tarotové sady stalo klasické dílo moderní doby, jehož ojedinele aktuální poselství již bylo přeloženo do mnoha jazyků.

Tato kniha je určena především těm, kteří již tuto tarotovou sadu Osho Zen Tarot používají. Jejím prostřednictvím si mohou rozšířit a prohloubit své znalosti. Tito čtenáři budou okamžitě vědět, jak ji použít, a najdou v ní cenný doplněk k první, doprovodné knize k Osho Zen Tarotu. Jistě se z této publikace zaradí stejně jako my, když jsme vybírali a sestavovali materiály k jejímu vydání.

Naše kniha se však stane hodnotným přírůstkem i do knihoven uživatelů tradičních tarotových sad, např. Crowleyho nebo Rider-Waite Tarot. Pro tyto čtenáře jsme na konci knihy vytvořili převodovou tabulku s názvy jednotlivých kapitol této knihy, jež odpovídají názvům 78 karet standardní tarotové sady Osho Zen Tarot, společně s jejich protějšky v Crowleyho a Rider-Waite Tarotu.

Pro ty, kteří ještě tarot neznají, jsme připravili vytrhávací minikarty, vlepené do vazby na konci knihy. Jsou to karty Velké arkány, jež v tarotovém systému představují hlavní body transformace, s nimiž se v cyklu života opakovaně setkáváme. Jsou to karty popsané v kapitolách 0. (Blázen) až XXI. (Dokončení).

Zenový tarot se od tradičního tarotu liší v tom, že se nezaměřuje na předpovídání budoucnosti, ale naopak se snaží vnést objasnění a pochopení do přítomného okamžiku. Je založený

na poznání, že život je náhodný a nepředvídatelný pouze pro ty, kteří ho prožijí nevědomě – pro ty, kteří ho prospí. Život není ničím řízen, neurčuje ho žádný „osud“. Život je nepřetržitý sled příležitostí, jak se učit a růst. Zen je pevně přesvědčený, že člověk je osobně zodpovědný za to, aby se učil a rostl; prvním krokem, jak tuto povinnost přijmout za svou, je najít odvahu podívat se na přítomnost, kterou žijeme, bez posuzování nebo odsuzování. Jinými slovy lze říci, že v zenu nejsou žádné „zlé síly“, pouze uvědomění, nebo neuvědomění, probuzení, nebo spánek.

Chcete-li se dozvědět více o specifikách zenového přístupu k tarotu v porovnání s tradičnějšími přístupy, určitě si přečtete Oshovu kapitolu Úvod. A hlavně, hrajte svou hru s radostí!

Sarito Carol Neiman
OSHO INTERNATIONAL

EPIGRAF

Život je hra her – hra nejvyšší a rozhodující. Když ho člověk nebere moc vážně a přistupuje k němu jako ke hře, pak má život obrovský význam. Zůstanete-li prostí a bezelstní, můžete od hry života hodně očekávat.

Hry vašich životů se podobají stupňům vzdělání. Na každém stupni se něco naučíte, a pak postoupíte do dalšího. Musíte proto být ve své hře života velmi obratní, protože nešikovným hráčům toho hodně cenného unikne. Být šikovný znamená žít vědomě, a proto je nutné, abyste do veškerého svého konání, do každého kroku svého bytí vnesli více uvědomění.

Osho

Ú V O D

Předpovídání budoucnosti

Svoboda může existovat pouze za předpokladu, že je budoucnost otevřená. Otevřenou budoucnost však nelze předpovídat. Ten, kdo se dnes zdá být nádherným člověkem, může zítra vraždit. Zítřek je otevřený.

Musíte si zapamatovat jednu opravdu zásadní věc, a to, že kdykoliv děláte cokoli, co se týká budoucnosti – ať je to astrologie, předpovídání budoucnosti, horoskopy, čtení z ruky, věštění podle Knihy proměn, tarot –, jedná se v podstatě o čtení podvědomí konkrétního člověka a s budoucností jako takovou to nemá příliš mnoho společného. Všechny tyto činnosti se tedy spíš dotýkají minulosti, ale vzhledem k tomu, že minulost vytváří budoucnost, tak souvisejí i s budoucností. Budoucnost je možné předpovídat jen díky tomu, že lidé žijí jako mechanické stroje. Znáte-li minulost člověka, dokážete číst jeho budoucnost, protože pokud tento člověk není Buddha, bude svou minulost opakovat. Jestliže byl v minulosti plný zloby, nese v sobě sklony k zlosti, a následky této dispozice se projeví i v budoucnosti.

Nevědomá bytost obyčejně znovu a znovu opakuje svou minulost. Člověk dělá stále dokolečka to samé, protože nic jiného

neumí. Nedokáže do svého života přinést nic nového, nedokáže udělat průlom. Proto všechny výše jmenované věštecké metody fungují. Když se budou lidé chovat více vědomě, když budou více ve střehu, pak fungovat přestanou.

Pro probuzeného člověka nelze vytvořit žádný horoskop, není možné mu věstit budoucnost z ruky, protože je natolik odstřižený od své minulosti a jeho mysl je v přítomném okamžiku tak prázdná, že jednoduše není co číst!

Ohledně života a času panuje jedno velké nedorozumění. Lidé si myslí, že čas má tři dimenze – minulost, přítomnost a budoucnost, ale není to tak. Čas je pouze minulost a budoucnost. Přítomnost není čas, přítomnost je život.

Těm, kdo chtějí žít, proto nezbývá než žít v přítomném okamžiku. Pouze přítomnost je spojena s existencí. Minulost je jen sbírka vzpomínek a budoucnost není nic jiného než vaše představy, vaše sny.

Skutečnost je tady a teď. Pro ty, kteří chtějí o životě, žití a lásce jen přemýšlet, je minulost a budoucnost dokonale krásná, protože ji nic neomezuje. Minulost si můžete nazdobit, libovolně si ji přikrášlit, i když jste ji nikdy neprožili – když totiž vaše minulost byla přítomností, nebyli jste přítomni. Minulost jsou jen stíny, odrazy. Lidé jsou neustále v jednom kole a stihnou přitom zahlédnout jen pár věcí. Přesto si myslí, že žili. Minulost však není život, minulost je smrt. Stejně tak ani budoucnost není život, budoucnost je smrt.

Když není možné upnout se na minulost, člověk automaticky přepne do režimu snění o budoucnosti – vzniklou mezeru je potřeba něčím vyplnit! Vysněná budoucnost je nicméně jen projekcí minulosti. Lidé doufají, že jim budoucnost přinese to, čeho se jim nedostávalo v minulosti. Mezi těmito dvěma neexistujícími světy se nachází jeden malý, existující: přítomný okamžik. To je život.

Chcete-li doopravdy žít a ne jenom o životě přemýšlet, chcete-li milovat a ne o lásce snít, chcete-li skutečně být a ne o tom

filozofovat, neexistuje pro vás jiná možnost. Opájejte se nektarem přítomného okamžiku, vymačkejte a vypijte ho do poslední kapky, protože už se nikdy nevrátí. Až odejde, bude navždy pryč.

Kvůli tomuto nedorozumění, starému téměř jako lidstvo samo a sdílenému napříč všemi kulturami, lidé začali považovat přítomnost za jednu z dimenzí času. A přítomnost přitom s časem nemá nic společného! Jste-li pouze tady a teď, nic jako čas pro vás neexistuje. Existuje jen nesmírné ticho, klid, absence pohybu. Nic neprobíhá, všechno se náhle zastaví.

Přítomnost vám umožňuje ponořit se do hlubin vody života, nebo naopak létat ve výškách jeho nebes. Dole nebo nahoře, všude číhá nebezpečí, a nejnebezpečnějšími slovy lidské řeči jsou minulost a budoucnost. Život v přítomnosti se podobá chůzi po provaze, kdy obě strany, minulost a budoucnost, představují hrozbu. Kdo však jednou pozná, jak chutná přítomnost, žádného nebezpečí nedbá. Jakmile se naladíte na život, na ničem už vám nebude záležet. Pro mě nic jiného než život neexistuje.

Můžete tomu říkat „bůh“, ale takové označení není dobré, protože slovo „bůh“ je dnes pošpiněné různými náboženstvími. Krásné je například pojmenování „existence“. V podstatě však vůbec nezáleží na tom, jak to budete nazývat, mělo by z toho být jen jasné, že máte v rukou pouze jeden okamžik – skutečný, přítomný okamžik. A tento přítomný okamžik budete dostávat znovu a znovu. Buď ho prožijete, nebo vám uteče.

Většina lidí se doslova vláčí od kolébky k hrobu, aniž by vůbec žila. Znímám jeden súfijský příběh o muži, který si při umírání náhle uvědomil: „Můj ty bože, já jsem žil!“ Pouze tváří v tvář smrti jako protikladu života si tento muž uvědomil, že byl sedmdesát let naživu. Ale život jako takový ho neobohatil.

Na vině není život, ale naše neporozumění životu.

Buďte bdělí a život k vám přijde sám, aniž byste se o to byť jen myšlenkou zasloužili, protože bdělé vědomí může existovat pouze v přítomnosti. Můžete zažívat pouze přítomnost. Žijte naplno a žijte intenzivně tak, aby se každý okamžik stal jedinečným, aby se celý váš život stal řadou jedinečných okamžiků.

VELKÁ ARKÁNA

0. Blázen

Život je pokus a omyl. Chybami se člověk učí.

Z šestého patra budovy vypadne blázen. Leží na zemi uprostřed hloučku lidí. Přijde policista a ptá se: „Co se to tu stalo?“ Blázen odpoví: „Nevím, sotva jsem dorazil.“

Za dávných časů mívali velcí vládci u dvora šaška – blázna. Byli samozřejmě obklopení i celou řadou mudrců, poradců, ministrů a premiérů, ale blázen u dvora nikdy nechyběl. Všichni inteligentní a moudří vládci světa, od Východu k Západu, měli u sebe nějakého dvorního šaška. Ptáte se proč? Jsou totiž věci, které by takzvaní mudrcové nedokázali pochopit – věci, kterým rozumí jen pošetilci, protože takzvaní mudrcové nemají otevřenou mysl; pošetile si ji zavřeli svou vychytralostí a inteligencí.

Blázen je prostáček a na dvoře byl nutný, protože takzvaní moudří muži měli ze svého vládce takový strach, že se často zdráhali cokoli říci. Blázen, ten se nikoho nebojí. Mluví stůj co stůj, aniž by přemýšlel o možných následcích.

Vysvětlím vám, jaké typy bláznů existují.

Typ první: ten, který neví, a neví, že neví – to je prostoduchý blázen. Typ druhý: ten, který neví, ale myslí si, že ví – to je komplikovaný blázen, vzdělaný blázen. Typ třetí: ten, který ví, že neví – to je požehnaný blázen.

Každý z nás se narodí jako prostoduchý blázen, neboli „prostáček“. Prostoduchým bláznem je vlastně každé dítě. Neví, že neví. Ještě si neuvědomilo možnost poznání tak, jak o tom mluví křesťanské podobenství o Adamovi a Evě, kterým Bůh nakázal: „Nejezte ovoce ze stromu poznání.“ Než Adam s Evou nešťastně ochutnali ovoce ze stromu poznání, byli prostoduchými blázny. Nic nevěděli. A byli samozřejmě náramně šťastní, protože pro člověka žijícího v nevědomosti není nic snadného cítit se nešťastný. Být nešťastný vyžaduje trochu cviku, je potřeba na tom pracovat a vědět, jak na to. Peklo se samo neudělá, jsou k tomu nutné znalosti. Bez znalostí není peklo.

Adam s Evou byli jako malé děti. Pokaždé, když se narodí dítě, narodí se Adam. Žije několik let – maximálně čtyři roky, každým dnem se mu toto období krátí. Žije v ráji, protože neví, jak vytvořit utrpení. Věří životu, má radost z malých věcí – třeba z oblázků nebo mušlí na pláži. Sbírá je s pocitem, že našel poklad. Obyčejné šedé kamínky v jeho očích září jako diamant Koh-i-Noor. Všechno je pro něj úchvatné: kapky rosy v ranním slunci, hvězdy v noci, měsíc, květiny, motýli, vším je naprosto fascinován.

Záhy se však začne vkrádat poznání: motýl je jen motýl! Květina je jen květina, nic zvláštního na ní není. Začne se učit jména: tady to je růže, tamhle je lilie, tohle je měsíček a tamto je lotos. Ze jmen se brzy stanou překážky. Čím víc toho dítě ví, tím víc je odříznuté od života jako takového. Stoupne mu to do hlavy. Žije tím, co mu zprostředkovává hlava, nežije jako celistvá bytost.

Přesně to je význam onoho příslovecného „pádu“. Dítě okusí ovoce ze stromu poznání. Všechny děti musí jednou sníst ovoce ze stromu poznání.

Mysl každého dítěte je natolik prostá, že se zkrátka musí stát složitější – je to součást vývoje. Proto každé dítě jednou přestane

být prostoduchým bláznem a stane se komplikovaným bláznem. Komplikované bláznovství má několik stupňů. Část lidí odmaturuje na střední škole, část jich dokončí univerzitní vzdělání, část jich dosáhne doktorského titulu – takhle pěkně to máme odstupňované. Touha po vědomostech je pro dítě velkým pokušením, a proto se jich musí alespoň letmo dotknout. Cokoliv nepoznaného vnímáme jako hrozbu, nebezpečí. Proto cítíme nutnost to poznat; s poznaným jsme totiž schopni si poradit. Jak bychom si s něčím mohli poradit, aniž bychom to znali? Každé dítě se proto musí učit, nabýt vědomosti.

Jakkoli je proměna blázna prvního typu na blázna druhého typu nevyhnutelná, další změny už nutné nejsou. Z blázna druhého typu se blázen třetího typu může stát, ale nemusí. Třetí typ bláznovství je možný pouze tehdy, když se druhý typ stane velkou přítěží, tedy když už člověk vládí příliš velké břemeno vědomostí, když své vědění dovede do krajnosti. To se pak člověk stane svou hlavou, ztratí všechn cit, uvědomění, veškerou živost. Promění se v teorie, svatá písma, dogmata a slova a nekonečný koloběh slov v mysli. Pokud si to tento člověk uvědomí, musí jednoho dne všechno odhodit, a tak se z něj stane třetí typ blázna – požehnaný blázen.

Prožívá pak druhé dětství, stane se znovu dítětem.

Vzpomeňte si na Ježíšova slova: „Jestli se neobráťte a nebudete jako *malé děti*, vůbec do nebeského *království* nevejdete.“ Ale všimněte si, že Ježíš řekl jako malé děti, nikoliv „malé děti“. Malé děti do nebeského království nemohou vstoupit, musejí nejprve projít cestami světa, musejí se nechat tímto světem zkazit a pak se očistit. Je to zkušenost, bez které se neobejdou. Ježíš lidem nekázal, aby byli „malé děti“, ale aby byli „jako malé děti“. Slovo jako je velmi důležité. Znamená, že do nebeského království vstoupí ti, kteří nejsou děti, ale přesto jsou jako děti.

Děti jsou světci, jenže jejich svatost spočívá pouze v tom, že zatím nezažily pokušení hříchu. Jejich svatost je velmi prostá. Nemá příliš velkou hodnotu, protože si ji nezasloužily vlastními silami, neusilovaly o ni – nemusely ještě čelit pokušení chovat se v rozporu s ní. Pokušení dříve či později přijde. Přijde tisíc a jedno pokušení a dítě se mezi nimi bude zmítat. Bude ho to táhnout chvíli sem, jindy tam. Neříkám, že nemá jít za tím, co ho

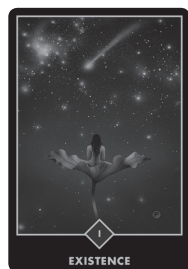
láká. Když si něco bude odpírat, když neuposlechne své nutkání, zůstane navždy prvním typem blázna. Bude dál žít v nevědomosti. Jeho nevědomost však bude potlačením, nikoliv úlevou od břemene.

Člověk musí nejprve nabýt vědomosti, musí zhřešit, a teprve poté, co pozná hřích, poté, co načerpá znalosti a vyzkouší si neposlušnost, vrhne se do divokého světa, sejde z cesty a bude žít podle svého ega, poté bude jednoho dne schopen se toho všeho vzdát.

Ne každý se všeho vzdá. Přechod od prvního bláznovství k druhému je nevyhnutelný, ale od druhého k třetímu postoupí jen několik šťastlivců – proto se jim říká „požehnaní blázni“.

Požehnaný blázen ztělesňuje největší možnost pochopení, protože poznal, že vědomosti jsou zbytečné. Uvědomil si, že všechny vědomosti jsou překážkou poznání. Vědomosti brání poznání. Proto odhodí všechny vědomosti a začne prostě poznávat, získá jasné vidění. Jeho oči se očistí od teorií a myšlenek. Jeho mysl již není myslí, je jen inteligencí, čistou inteligencí. Již není zanesena nepořádkem, není zaneřáděna vypůjčenými vědomostmi. Požehnaný blázen je jednoduše bdělý, plane v něm oheň uvědomění.

I. Existence

Jsmе součástí existence, nejsme oddělení.

I když toužíme být oddělení, není to možné...

Čím více se propojíme s existencí, tím více budeme naživu.

Žijte naplno, žijte intenzivně, protože čím silněji prožíváte, tím více jste propojeni s existencí. Narodili jste se z ní. Každým okamžikem se obnovujete a omlazujete, každým dechem, každým úderem srdce se znovu rodíte – existence se o vás stará.

Jakmile začnete sledovat svůj dech, všimnete si jedné ohromné věci, a to, že prostřednictvím svého dechu jste neustále propojení

s existencí, bez jakýchkoliv přerušení a přestávek. Ať jste vzhůru nebo spíte, existence do vás neúnavně vlévá život a bere si zpátky vše, co již zemřelo.

Když říkám „existence se o vás stará“, nepojímám to filozoficky. Filozofie je většinou plná nesmyslů. Já vám tuto informaci podávám jako holý fakt. Pokud to začnete vědomě vnímat, vytvoří se ve vás obrovská důvěra. Slova „existence se stará“ by měla sloužit jako impuls k vytvoření vědomí umožňujícímu důvěřovat v existenci v celé její krásě.

Není nutné věřit v nějakého hypotetického boha, není nutné vyznávat mesiáše či doufat ve spasitele. To jsou všechno jen dětské touhy po postavě otce, který se o vás postará. Na světě nikdy nebyl žádný spasitel.

Existence si vystačí sama se sebou. Zkoumejte svůj vztah s existencí a z tohoto zkoumání vzejde důvěra – nikoliv víra či vyznání. Krása důvěry spočívá v tom, že vychází z vaší vlastní zkušenosti. Ten, kdo důvěřuje, se snáz uvolní – není přece důvod se obávat a strachovat, když se o vás stará celá existence.

Celá existence je naplněna radostí, stačí jen otevřít okna a pustit ji dovnitř. Vaše temnota je vaším vlastním výtvozem, i své odcizení jste si vytvořili sami. Bez vlastního přičinění byste se sami sobě neodcizili. Neodcizili byste se stromům, řekám, horám.

Toto je naše existence. Jsme její součástí.

Tlukot našeho srdce je součástí tlukotu srdce vesmíru.

Nikoliv mrtvého vesmíru, ale nesmírně inteligentního, vědomého, citlivého vesmíru, který je v každé své dimenzi božský. Musíte se naučit zapojit se do jeho tance.

II. Vnitřní hlas

Zbytečně se pořád snažíme hledat rady kolem sebe, a existence je přitom připravená promlouvat k nám ze samotného nitra naší bytosti. Její tichý hlásek máme odnepaměti uvnitř, jen mu nikdy nenasloucháme.

Žádný z vašich vnitřních hlasů nepatří vašemu vnitřnímu já. Všechny hlasy patří vaší mysli. Teprve když všechny hlasy utichnou, ozve se vnitřní já a mlčky vás přiměje podniknout určitý krok, nebo vás někam nasměruje. Nepromlouvá k vám slovy, dává vám pouze tiché znamení. Jinak by totiž bylo zhola nemožné zjistit, který z hlasů vlastně patří vašemu já.

Vnitřní já však nemá žádný hlas, a proto je to snadné. Stačí jen utiшит všechny hlasy; až zavládne naprosté ticho, vaše vnitřní já vás vezme za ruku a povede vás. Je to chvíle, kdy se odpoutáte, plně se oddáte vnitřnímu já a následujete ho tam, kam vás vede.

Jazyk nás nutí používat slova, která jsou pro popis vnitřní reality nevhodná. Mluvíme například o „vnitřním hlasu“, i když se přitom o žádný hlas nejedná. Vnitřní hlas je spíš vnitřním tichem. Kdybychom nicméně mluvili o „vnitřním tichu“, nebylo by jasné, že nám dává inspiraci, že nás někam směřuje. Z tohoto důvodu se používá spojení „vnitřní hlas“, i když to není správné označení.

Zbytečně se pořád snažíme hledat rady kolem sebe, a existence je přitom připravena promlouvat k nám ze samotného nitra naší bytosti. Její tichý hlásek máme odnepaměti uvnitř, jen mu nikdy nenasloucháme.

Ve skutečnosti mu ani nemůžeme naslouchat – neslyšeli bychom ho přes hluk hlavy, která nepřestává brebentit. Dokud v hlavě nezavládne absolutní ticho, tenký hlásek existence se k nám nikdy nedostane.

Na mnoha univerzitách v Americe vědci prováděli experimenty s úplným tichem. Předmětem výzkumu byl samozřejmě hluk z vnějšího prostředí. Jednou se však stalo, že do absolutně zvukotěsné komory, do níž zvenčí nepronikal žádný zvuk, poslali hudebníka. Vešel dovnitř a byl překvapený – v místnosti mělo být přece naprosté ticho! On měl nicméně jako zkušený hudebník pro zvuky cit, měl vycvičený sluch, a proto byl opravdu velmi zmatený, když ve zvukotěsné komoře slyšel dva zvuky. Vyběhl rychle ven a zeptal se ředitele: „Co to má znamenat? Slyším dva zvuky.“

Ředitel se zasmál a odpověděl mu: „Tyto dva zvuky tam budou pořád. Jedním je tlukot vašeho srdce a druhým proudění krve ve vašich žilách. Tyto zvuky nemůžeme odstranit, patří k vám.“ Hudebník se podivil: „Ale já je nikdy předtím neslyšel!“

Nikdo je normálně neslyší, ale v komoře, která je stoprocentně zvukotěsná a panuje v ní absolutní ticho, by najednou každý z nás slyšel své srdce hlasitě bít – ani si nedovedete představit, jak hlasitě vaše srdce bije, téměř jako by ten zvuk přicházel zvenčí. Slyšeli byste i to, jak vašimi žilami proudí krev. Krev v těle obíhá velmi rychle, nikdy se nezastaví. Je jako řeka, má svůj vlastní zvuk.

Stejný pocit zažijete, když svou vnitřní mysl zcela zklidníte meditativním uvědoměním. V tomto stavu budete schopni uslyšet rady přicházející ze samotného nitra... a dokážete je pak slyšet v každé situaci. Tomu se říká nalézt vnitřní vedení.

Meditace jako taková má vlastně jen jeden cíl, a tím je nalézt vnitřní vedení. Jakmile ho najdete, nebudete už muset dále meditoval, nebudete už nic potřebovat. S otevřenýma očima můžete svůj život prožívat naprosto přirozeně. Nebudete se už muset opírat o systém informací uložených ve vaší paměti – vaše odpovědi budou skutečné. Vaše činy budou skutečnými odpověďmi, nikoliv reakcemi.

Reakce vysílá vaše mysl, odpovědi naproti tomu vycházejí ze samotného nitra vaší bytosti. Mezi reakcí a odpovědí je obrovský rozdíl, jsou si velmi vzdálené. Reakce, to nejste vy – reakce je vypůjčená. Naproti tomu odpověď je vaše, a proto vás naplňuje, pomáhá vám v dalším růstu, v postupu čím dál výš. Když se člověk řídí tím, co mu napovídá jeho nitro, dojde do bodu, kdy se dostane do naprosté harmonie s celkem – když totiž dělá

vždycky všechno správně, tak se sladí s celkem. To je také skutečný význam slov „správně“ a „špatně“. Špatně znamená odpojit se od celku, přestat být v souladu s ním, a správně znamená sladit se s celkem. Celek je přímo spojen s vaší bytostí. Musíte toto spojení objevit, a potom se pro vás stane pravdou.

III. Tvořivost

Tvořivost je možná pouze tam, kde není ego, když jsi uvolněný, když máš v sobě hluboký klid, když vlastně vůbec netoužíš něco dělat. Pak tě náhle něco popadne – nějaká neznámá síla tě uchvátí a zmocní se tě.

Jediný způsob, jak žít skutečně v souladu s existencí, je být kreativní. Kdykoli něco tvoříme, ať je to cokoli, stáváme se součástí existence. Přestáváme od ní být odděleni – ve skutečnosti vlastně zmizíme a existence začne tvořit skrze nás. Pokud jste schopni tyto okamžiky zachytit, pokud si dokážete uvědomit tyto vzácné chvíle, kdy se vaše ego rozplyne a vesmír vámi jednoduše proudí, pak se pro vás tvořivost stane meditací.

Každý tvůrce tyto chvíle zná, byť je nedokáže pojmenovat. Básníci vědí, že jim někdy básně doslova plynou z pera, a i kdyby se tomu bránili, nedokážou proud tvořivosti zastavit. Jindy jako by řeka vyschla a nastane období sucha. Chcete něco vytvořit, ale nic nepřichází. Čím více se snažíte, tím méně to jde, protože snaha vychází z ega.

Tvořivost je možná pouze tam, kde není ego, když jste uvolnění, když v sobě máte hluboký klid, když vlastně vůbec netoužíte něco dělat. Pak vás náhle něco popadne – nějaká neznámá síla vás uchvátí a zmocní se vás. Jste doslova posedlí – ano, posedlost je to správné slovo, které to vystihuje.

Básníci, malíři, sochaři tyto okamžiky dobře znají, ale uvědomí si je, až když jsou pryč. Mají je jen ve vzpomínkách. Ohlédnou se zpátky a cítí, že to bylo něco důležitého, něco, co už zmizelo

v nenávratnu. Meditující člověk tyto okamžiky zachytí, už když probíhají. V tom tkví jediný rozdíl mezi básníkem a mystikem – básník na chvíle tvořivosti vzpomíná, mystik si je uvědomuje, už když probíhají. To je velký rozdíl.

Jakmile si uvědomíte, že nejste, ale přitom jste – že vaše ego přestalo existovat, že zmizela vaše identita, ale přitom pořád žijete, zakusíte zcela nový pocit vlastního bytí. Buddha to nazývá nirvánou, oprostěním od „já“. Tvůrce tento stav při procesu tvorby mnohokrát zakusí, jen by se ho měl ještě naučit zachytit, dokud je přítomen.

Díky meditaci jste schopni tyto okamžiky zachytit, díky tvořivosti jste schopni je využít k tvorbě. Až spojíte tvořivost s meditací, budete v cíli – vaše cesta bude završena.

IV. Rebel

Rebel žije velmi napínavý život – co chvíli se potýká s problémy plynoucími z toho, že ve společnosti existuje určitý systém, pevný řád a neměnné ideály, a rebel se těmto neměnným ideálům není schopen přizpůsobit. Rebel musí následovat tichý hlásek ve svém nitru.

Rebel se zříká minulosti. Nehodlá opakovat minulost – on totiž přináší světu něco nového. Když někdo uteče ze světa a společnosti, říká se mu eskapista. Je to člověk, který se vzdá závazků, aniž by si uvědomoval, že se tím zároveň připravuje o svobodu. Ano, přesně takový je život ve své komplikovanosti: svoboda je neoddělitelná od zodpovědnosti. Buď se jich obou naráz zbavíte, nebo si je necháte.

Čím více milujete svobodu, tím více jste připraveni přijmout odpovědnost. Odpovědnost je však nerozlučně spjata se světem, se společností, v níž žijeme. Nezapomínejte, že vše, co se kdy naučíme, se naučíme díky své zodpovědnosti.

Krásu slova zodpovědnost dnes již bohužel nikdo nevnímá, protože je pošpiněno minulostí. Lidé z něj učinili takřka synonymum

k povinnosti, ale ve skutečnosti tomu tak není. Povinnost je něco, co děláme neochotně, je to součást našeho duchovního otroctví. Každý máme nějaké povinnosti – vůči starším, vůči manželovi, vůči dětem. Povinnost však není zodpovědnost.

Je velmi důležité slovo zodpovědnost správně pochopit. Musíme ho proto rozložit na části: z-odpověd-nost. Teď už sami vidíte, že se v něm skrývá slovo „odpověď“. Chování člověka může mít dvě podoby – může se jednat o reakci, nebo o odpověď. Reakce vychází z minulých návyků, je automatická. Odpověď naproti tomu vychází z přítomnosti, uvědomění, vědomí – není automatická. Schopnost odpovídat je jedním z hlavních principů růstu. Člověk se neřídí žádným řádem či příkázáními, ale následuje hlas svého bdělého vědomí. V tomto stavu je jako zrcadlo – odráží situaci a odpovídá na ni, a to nikoliv na základě paměti či na základě minulých zkušeností nebo podobných situací. Neopakuje své reakce, nechová se obvyklým způsobem; jedná nově, jedná v přítomném okamžiku. Situace je nová, a stejně tak i každá odpověď na ni. Schopnost odpovídat je jednou z vlastností rebela.

V. Nic

Vytvořit v sobě nicotu je cílem meditace, ale tato nicota nemá nic společného s negativní představou, kterou v nás evokuje. Tato nicota je plná, překypuje hojností. Je tak plná, že už se nemá kam vejít. Buddha tuto nicotu definoval jako bezmezné soucítění.

Nicota může být buď jen prázdnotou, nebo naopak obrovskou plností. Může mít negativní význam, ale i pozitivní. V negativním smyslu se podobá smrti, tmě. Náboženství nicotu nazývají peklem. Je peklem, protože v ní není žádná radost, žádná píseň. Není v ní slyšet tlukot srdce, chybí v ní tanec. Nic v ní nekvete, nic se v ní neotvírá. Jednoduše prázdnota.

Prázdná nicota vytvořila v lidech velký strach. Zvláště na Západě proto boha nikdy nenazývali nicotou, až na několik mystiků, jako byli např. Dionýsos, Eckhart, Böhme, ale ti nepředstavovali hlavní proud západního myšlení. Západ k nicotě vždy přistupoval negativně, a proto je dnes opředená obrovským strachem. Lidem se stále vnucuje, že prázdná mysl je dílnou ďábla.

Východ naproti tomu poznal i pozitivní stránku nicoty, a tím se zasloužil o jeden z největších přínosů pro lidské vědomí. Buddha by se tvrze, že prázdnost je dílnou ďábla, zasmál a řekl by: „Božství je možné dosáhnout jedině v prázdnotě, v nicotě.“ Jenže on nicotu vnímal jako pozitivní jev.

Gautama Buddha, Mahávíra, celá dlouhá řada zenových mistrů a taoistů pojímala nicotu jako absenci hmotného světa. Všechny věci zmizí a zbude už jen čisté vědomí. V zrcadle není žádný odraz, ale zrcadlo stále existuje. Vědomí se vyprázdnilo od veškerého obsahu, ale stále tu je. Když bylo naplněné, bylo v něm tolik věcí, že jste neměli šanci poznat, co vlastně vědomí je. Když je vědomí naplněné obsahem, říkáme mu mysl. Když se vědomí vyprázdnilo od veškerého obsahu, říkáme mu ne-mysl neboli meditace.

Vytvořit v sobě nicotu je cílem meditace, ale tato nicota nemá nic společného s negativní představou, kterou v nás evokuje. Tato nicota je plná, překypuje hojností. Je tak plná, že už nemá kam se vejít. Buddha tuto nicotu definoval jako bezmezné soucítění.

Soucítit je nádherné slovo. Je vytvořeno z kořene „cit“. Cit však nejprve musí projít transformací, člověk se musí zbavit touhy hledat ve vnějším světě někoho, komu by dal svůj cit, a vystačit si sám se sebou. Teprve tehdy, až nebude nikoho potřebovat, až se vytratí touha po druhém jako taková, až bude naprosto šťastný a blažený sám, bez nikoho, pak se z citu stane soucítění.

Pouze nicota může být nekonečná. Něcota zase nutně musí být konečná. Život či existence v celé její rozsáhlosti a nekonečnosti může vzejít pouze z nicoty, nikoliv z něcoty. Bůh není „někdo“. Bůh je „nikdo“, či ještě přesněji, je absencí hmotného světa. Je tvůrčí prázdnotou – Buddha to nazýval šúnja. Bůh je tvůrčí prázdnotou.

Pamatujte však, že nicotu nelze chápat jako nic – nicota je jednoduše vším. Nicota znamená absenci hmotného světa. Hmotné věci mají tvar, nicota je beztvářá energie. Může se zhmotnit v podobě milionů tvarů, a to dokáže jen díky tomu, že sama žádný tvar nemá. Je proměnlivá a dokáže vytvořit jakoukoli formu, žádná forma jí není cizí. Dokáže se projevit milionem způsobů, protože nemá žádné nutkání, není na nic fixovaná. Dokáže se rozvinout jako růže, nebo dokáže vykvést jako lotos. Může se stát písni, tancem nebo tichem. Jakmile však tato energie získá určitý tvar, dřívější volnost zmizí a možnosti už jsou pak omezené. Když se zhmotníte v určitý tvar, nemáte už absolutní volnost – stanete se otroky své formy. Meditace je proto vstupní branou do nicoty.

Myšlenka je svět. Buddha tudíž nazývá mysl „světem“. Jakmile vznikne myšlenka, na hladině vědomí se zvedne vlna – vznikne tvar, ale tento tvar je jen dočasný, chvilkový. Brzy zmizí. Nevydrží, není věčný. Nepřipoutávejte se k němu. Sledujte, jak přichází a jak odchází. Sledujte, jak se zvedá a jak mizí, ale nepřipoutávejte se k němu. Pamatujte, že vzniká a zaniká ve vědomí. Je to vaše realita, vaše pravda.

VI. Milenci

Lidem kolem tebe to bude připadat jako šílenství, ale každá láska je v podstatě šílená a každá láska je slepá – tak ji alespoň vidí ti, kdo ji nikdy nepoznali. „Nemilujícím“ se láska zdá slepá, pro milující je láska jediným možným způsobem vidění, díky němuž mohou uzřít samotnou podstatu existence.

Láska je cíl a život je cesta k němu. Cesta bez cíle se nutně musí proměnit v neurotické a zmatené bloudění. Jeden den jdete na sever, další den se vydáte na jih a vaše cesta navždy zůstane nahodilým potloukáním se sem a tam, protože se

necháváte vést čímkoliv a kamkoliv. Bez jasného cíle jste jako kus dřeva unášený řekou.

Výraz „intimita“ pochází z latinského slova „intimum“, které označuje lidské nitro – nejvnitřnější jádro člověka. Pokud jste uvnitř prázdní, nemůžete s nikým navázat intimní, důvěrný vztah. Nemůžete si dovolit s někým prožívat intimitu, protože byste mu ukázali onu prázdnou díru uvnitř sebe, ukázali byste mu svou ránu, ze které pomalu vytéká hnus. Prozradili byste na sebe, že vlastně nevíte, kdo jste, odhalili byste, že jste šílenec, který neví, kam jde, který ani nezná píseň svého života; ukázali byste, že váš život tvoří chaos, nikoliv kosmos. V tom tkví příčina strachu z intimity. Důvěrný vztah často neprožívají ani milenci. Pouhá sexualita totiž není intimita. Intimita daleko přesahuje orgasmus pociťovaný v genitáliích – ten je v podstatě jen její okrajovou součástí. Orgasmus může být součástí intimity, ale není pro ni nezbytný.

Intimita, to je úplně jiná dimenze. Intimita znamená dovolit druhému, aby do vás vstoupil, aby vás viděl tak, jak se vidíte vy sami, umožnit mu vidět vás zevnitř, pozvat ho do samotného nitra své bytosti. Intimita se v moderním světě vytrácí. Ani milenci ji spolu neprožívají. I přátelství je dnes jen slovem, úplně se vytratilo. Ptáte se proč? Protože není co sdílet. Kdo by chtěl druhým ukazovat chudobu, kterou má uvnitř? Člověk raději předstírá opak: „Jsem bohatý, mám všechno v malíku, vím, co dělám a vím, kam jdu!“

Lidé nejsou připraveni se druhému otevřít, ukázat mu zmatek uvnitř sebe, svou zranitelnost – nemají na to dost odvahy. Vždyť by to někdo mohl zneužít! Přesně toho se bojíte. Máte strach, aby nad vámi někdo druhý nezískal příliš velkou převahu. Kdyby totiž pochopil, že jste ztělesněním zmatku, že si sami nedokážete poručit a že potřebujete někoho, kdo by vám velel, mohl by nás ovládnout. Proto se každý chrání a skrývá před druhými svou vnitřní bezmocnost. Jinak by totiž byl snadno zneužitelný, a na tomto světě je zneužívání velmi oblíbené.

Láska je cíl, a jakmile máte jasný cíl, začnete rozvíjet své vnitřní bohatství. Rána zmizí a vyroste z ní lotosový květ – ano, rána se skutečně promění v lotosový květ. Říká se tomu zázrak lásky.

Ano, takové je kouzlo lásky. Láska je nejmocnější alchymíí na světě. Ten, kdo ví, jak ji používat, tomu láska pomůže vystoupat až na nejvyšší vrchol.

Až nebudete nikoho potřebovat, až si zcela vystačíte sami, až budete schopní být sami a cítit se při tom obrovsky šťastní a jako u vytržení, pak může přijít láska. Nicméně ani potom nebudete mít jistotu, jestli je láska toho druhého skutečná, nebo ne – jistí si můžete být pouze jedním: svou láskou. Je vaše láska skutečná? Druhým si nikdy jisti být nemůžete. Už to ani nebudete potřebovat.

Dokud se neprobudíte, budete dál potřebovat lásku druhého člověka, i kdyby měla být falešná. Když ji potřebujete, tak si ji dopřejte! Nevytvářejte si kolem toho žádné strachy a úzkosti. Zároveň se snažte být čím dál bdělejší.

Jednoho dne, až se opravdu probudíte, budete schopni milovat – ale budete si přitom jistí jen svou vlastní láskou. Kdo chce víc? Komu je co po tom? Právě teď k lásce potřebujete někoho druhého. Až se budete cítit blažení sami, bez nikoho, pak už ani nebudete nikoho potřebovat. Budete jen chtít sdílet. Budete mít tolik lásky, budete tak překypovat láskou, že budete toužit po někom, s kým byste ji mohli sdílet. Budete vděční, když najdete někoho, kdo bude připravený ji přijmout.

Teď se ještě příliš strachujete, jestli vás ten druhý skutečně miluje, protože si nejste jistí svou vlastní láskou. Nejste si jistí vlastní hodnotou. Nedokážete uvěřit tomu, že by vás někdo mohl mít skutečně rád. Sami totiž nevidíte nic, proč by vás někdo měl mít rád. Když nedokážete milovat sami sebe, jak můžete chtít, aby vás miloval někdo jiný? Zdá se to nereálné. Zdá se to nemožné.

Milujete sami sebe? Tuto otázku jste si nikdy nepoložili. Lidé sami sebe nenávidí. Odsuzují se. Nepřestávají se odsuzovat a nepřestávají si myslet, že za nic nestojí. Jak je pak někdo může mít rád? Jak někdo může mít rád někoho tak hrozného? Ne, takového člověka opravdu milovat nelze. Ten druhý se vás určitě snaží

oklamat. Určitě to hraje. Musí existovat nějaký jiný důvod. Určitě jí jde o něco jiného. Určitě mu jde o něco jiného.

Druhým si nemůžete být nikdy jistí, a proto se především snažte být si jisti sami sebou. Kdo si je jistý sám sebou, je si jistý celým světem.

VII. Uvědomění

Uvědomění jsi ty sám. Není to nic, co děláš, nic, co je nutné udělat – uvědomění je tvou pravou podstatou.

Uvědomění není součástí mysli. Proudí myslí, ale není její součástí. Je jako elektřina v žárovce – rozsvítí ji, ale není její součástí. Rozbijete-li žárovku, elektřiny se to nijak nedotkne. Nebude se moci projevit, ale svůj potenciál si zachová.

Zapojíte-li do ní jinou žárovku, elektřina v ní začne proudit.

Mysl je jen nástrojem. Uvědomění není její součástí, ale proudí přes ni. Po překročení hranic mysli zůstane jen samotné uvědomění. Proto i probuzený člověk musí používat mysl, když s vámi chce mluvit, když s vámi chce navázat komunikaci. Potřebuje mysl k tomu, aby rozproudil svůj vnitřní pramen. Musí používat nástroje, prostředky, potom teprve mysl funguje. Mysl samotná je pouze prostředkem.

Mysl je jen prostředkem. Nevyužíváte celý její potenciál. Pokud využijete všechny schopnosti své mysli, promění se v to, čemu Buddha říká „pravé poznání“. Lidé však ke své mysli přistupují jako někdo, kdo chce z letadla udělat autobus. Samozřejmě můžete letadlu uříznout křídla a jezdit s ním po silnici jako s autobusem. Jde to, jako autobus bude také fungovat. Proč byste ale dělali takovou hloupost, když váš autobus umí létat! Proč byste ho nepoužívali k účelu, ke kterému byl stvořen?

Používáte mysl k snění, k vytváření představ a ztřeštěností. Vlastně ji ani nepoužíváte, uřízli jste jí křídla. Když jí vrátíte křídla, umožníte jí, aby se stala „pravým poznáním“, aby se stala

moudrostí. Ale i moudrost je jen součástí mysli, i moudrost je jen prostředkem. Uživatel zůstává v pozadí – uživatele nelze používat. To vy jste tím, kdo používá mysl, to vy jste uvědoměním a veškerá snaha vynaložená při meditaci má jediný cíl, a tím je poznat toto uvědomění v jeho pravé čistotě – přímo, bez zprostředkovatele.

Tak ho můžete poznat pouze ve stavu, kdy mysl přestane pracovat. Když mysl přestane pracovat, uvědomíte si existenci uvědomění. Uvědomění vás naplní. Mysl je jen prostředkem, cestou. Můžete ji používat, pokud chcete, ale nemusíte.

Tělo i mysl jsou prostředky. Vy však prostředkem nejste, jste skrytým řidičem těchto prostředků. Úplně jste na to zapomněli, a stali jste se proto také prostředkem. Gurdžijev tomu říkal identifikace a jogíní v Indii to nazývali tādātmyā, neboli ztotožnit se s něčím, čím nejste.

Když říkám, že se mysl zastaví, myslím tím, že se přeruší proces vašeho ztotožňování. Najednou dokážete odlišit mysl od „já jsem“. Most, který je spojoval, je zničen. Mysl už není vaším pánem, stala se nástrojem – dělá to, co jí přísluší. Kdykoli ji potřebujete, můžete ji použít.

Budete-li jen pozorovat jako svědek, neznamena to, že se vaše mysl zastaví, že vaše mozkové buňky přestanou pracovat. Mysl a mozkové buňky se naopak probudí k životu, protože čím méně je v mysli rozporů, tím více má energie, tím je čerstvější. Můžete ji pak používat lépe a přesněji, aniž by vás zatěžovala, aniž by vás nutila něco udělat. Už vás nebude strkat a tahat sem a tam. Vy sami jí budete poroučet.

Jak je možné, že stačí stát se svědkem? Protože jste jím nebyli, a mysl si vás proto zotročila. Stali jste se jejími otroky, protože jste nebyli bdělí, a vaše okovy se rozpustí, jakmile probudíte svou pozornost. Pouta, jimiž jste připoutáni k mysli, jsou totiž jen absencí uvědomění. Stačí tedy jen být bdělejší, a to ve všem, co děláte.

Dbejte na to, abyste nic nedělali v polospánku. Sledujte každý jednotlivý krok, každou myšlenku, každý pocit. Pozorujte a nezastavujte se. Každá chvíle je nesmírně vzácná, nepromrhejte ji v letargii. Pokud každý okamžik využijete jako příležitost stát se

vědomější, vaše vědomí bude postupně narůstat a jednoho dne si najednou uvědomíte, že uvnitř vás plane světlo. Když se o to budete opravdu poctivě snažit, jednoho dne se znenadání probudíte jako zcela nový člověk – prázdný, nezávislý. Milující, ale přitom emocionálně nepřipoutaný. Stále žijící v tomto světě, jako pozorovatel na kopci. Právě v tom spočívá onen paradox, kterého je nutné dosáhnout: zůstat ve světě, ale dívat se na něj z výšky. Zároveň tedy ve světě žít, ale nebýt v něm.

To je způsob, jakým se méně ušlechtilé kovy proměňují na zlato. Nevědomý člověk je jako neušlechtilý kov. Vědomý člověk se stává zlatem, transformuje se v něj. Jediné, co je k tomu potřeba, je oheň uvědomění. To je všechno, ostatní už máte. Oheň uvědomění jen všechno nově přeskupí.

VIII. Odvaha

Růst se v žádném případě neobejde bez jedné věci, a tou je odvaha. Odvaha je nejdůležitější součástí víry. Všechno ostatní je podružné a může následovat později, ale odvaha je základ všeho, odvaha je nejdůležitější.

Jste jako semínko. Semínko má čtyři možnosti. Může zůstat navždy semínkem – uzavřené, zabedněné před okolním světem, bez kontaktu s existencí, a tudíž mrtvé, protože být naživu znamená být ve spojení s existencí. Takové semínko je skutečně mrtvé. Doposud nenavázalo komunikaci se zemí, s nebesy, se vzduchem, s větrem, se sluncem, s hvězdami. Ani se ještě nepokusilo popovídat si se vším, co existuje. Je úplně opuštěné, uzavřené, samo ve své slupce, obehnané Velkou čínskou zdí. Takové semínko žije ve vlastním hrobě.

První možnost je, že semínko zůstane semínkem. Když člověk zůstane semínkem, je to velmi smutné. Vždyť má k dispozici tak obrovský potenciál! Existence je připravená zasypat ho tolika dary, a on jim ani neotevře dveře.